

Selfie Juniorii

volum coordonat de
Florentina Sâmihaian

ARTHUR

Cuprins

Invitație în poveste

de Florentina Sâmihăian / 5

Ilustrații de Bianca-Ioana Croitoru

Delia Bălaș – *Albastru de vis* / 9

Andreea Bichir – *Un portret pătat cu magie* / 15

Daria Nicola Niță – *Eu ca o poveste vie* / 23

Mihnea Mircea Morar – *Dragă Arthur*, / 27

Cerasela Soare – *Nu sunt rea, așa sunt eu* / 31

Teodora Maria Slobozeanu – *Sisi – selfie stick-ul* / 37

Anastasia Tindeche – *Selfie cu un incaș* / 41

Ilustrații de Daria Demian

Daria Maria Anghel – *Selfie* / 47

Gabriel Cărtărescu – *Călătoria lui Scândură* / 51

Ana-Maria Ceaușescu – *Frânturi din mine...* / 61

Alexandra Cherciu – *Cine sunt?* / 65

Rami-Mihai Cristescu – *Dintonențiu* / 69

Teodora Cuțurescu – *Puzzle* / 75

Mihnea Alexandru Ionescu – *Cronicile din Narnia:*

selfie-ul meu / 81

Marin Călin Ioan – *Selfie* / 87

Teodora Minea – *#SELFIE* / 91

Ilustrații de Ioana Văllimărescu

Maria Irina Georgescu – *Selfie...* / 97

Vlad Iordache Grigore – *Selfie cu Elinor* / 105

Roxana Jidveian – *În lumea mea...* / 111

Maria Merca – *Selfieblitzuita și bunicul dispărut* / 117

Elena Diana Nedelcu – *Adevăratul meu portret* / 123

Horia Petrean – *Selfie pentru vena cavă* / 131

Maria Preoteasa – *De-a v-ați ascunselea* / 137

Maria Miruna Solomon – *Lurotagila* / 145

Sara Zapodeanu – *Penelopa live* / 151

↑
povestitor

Delia Bălaș

13 ani, București

Școala Gimnazială nr. 10 „Maria Rosetti”

Îmi amintesc și acum de parcă ar fi fost ieri zilele de demult în care puneam stiloul pe foaie și dădeam frâu liber imaginației. De mică născoceam tot felul de povești scurte și poezii. Cu fiecare poveste și personaj descopeream că orizontul imaginației mele se lărgea tot mai mult, iar eu tindeam să petrec mai mult timp cu stiloul în mână. Continuând să scriu, am început să observ că în poveștile mele se oglindeau întâmplări din viața mea de zi cu zi, iar prin personajele mele mă descopeream pe mine.

Albastru de vis

„Hmmm! Ce poză veche.”

Eram la mine în cameră. Scotocisem prin toate sertarele după toate pozele pe care le aveam, ca să-mi amintesc cum arătam în copilărie. Acum toate pozele erau răspândite pe pat și le analizam pe fiecare în parte.

Mă uitam la o fotografie în care mi se citea spaima pe chip. Purтам un tricou roșu, niște blugi și o pereche de adidași. Părul meu castaniu era prins într-un coc. Pe fundal se vedea intrarea în *Casa Groazei*, din care tocmai ieșisem. „Ah! Ce speriată eram în poza asta. Mi se vedea pe față: aveam ochii de un albastru foarte deschis.”

Am lăsat poza aceea și am luat alta. În a doua fotografie aveam părul împletit, purтам un hanorac alb, colanți și ghete. „Îmi amintesc când am făcut fotografia asta”, mi-am zis. În spatele meu se zărea o clădire de curând renovată, cu un panou pe care scria *Loterie*. „Eram supărată că nu câștigasem la loz în plic! De aceea aveam ochii de un albastru așa închis, aproape la fel ca cerul noaptea.”

Am luat o altă fotografie. Acolo aveam părul desfăcut, purtam o rochie galbenă și niște pantofi care mi se asortau cu geanta neagră. Eram împreună cu părinții mei, care mă îmbrățișau strâns. Pe masa din fața noastră era un tort de ciocolată cu douăsprezece lumânări aprinse. „La petrecerea de ziua mea de anul trecut!” mi-am amintit. „Aveam ochii albaștri ca cerul senin, deci eram fericită fiindcă primisem cadoul mult așteptat. Părinții mei îmi oferiseră în dar o excursie la Paris.”

Uitându-mă cu atenție la toate pozele, am observat că în niciuna ochii mei nu aveau aceeași nuanță. Dar eu știu de ce. Nu sunt de vină nici blițul, nici lumina. O să povestesc ce am așa de special.

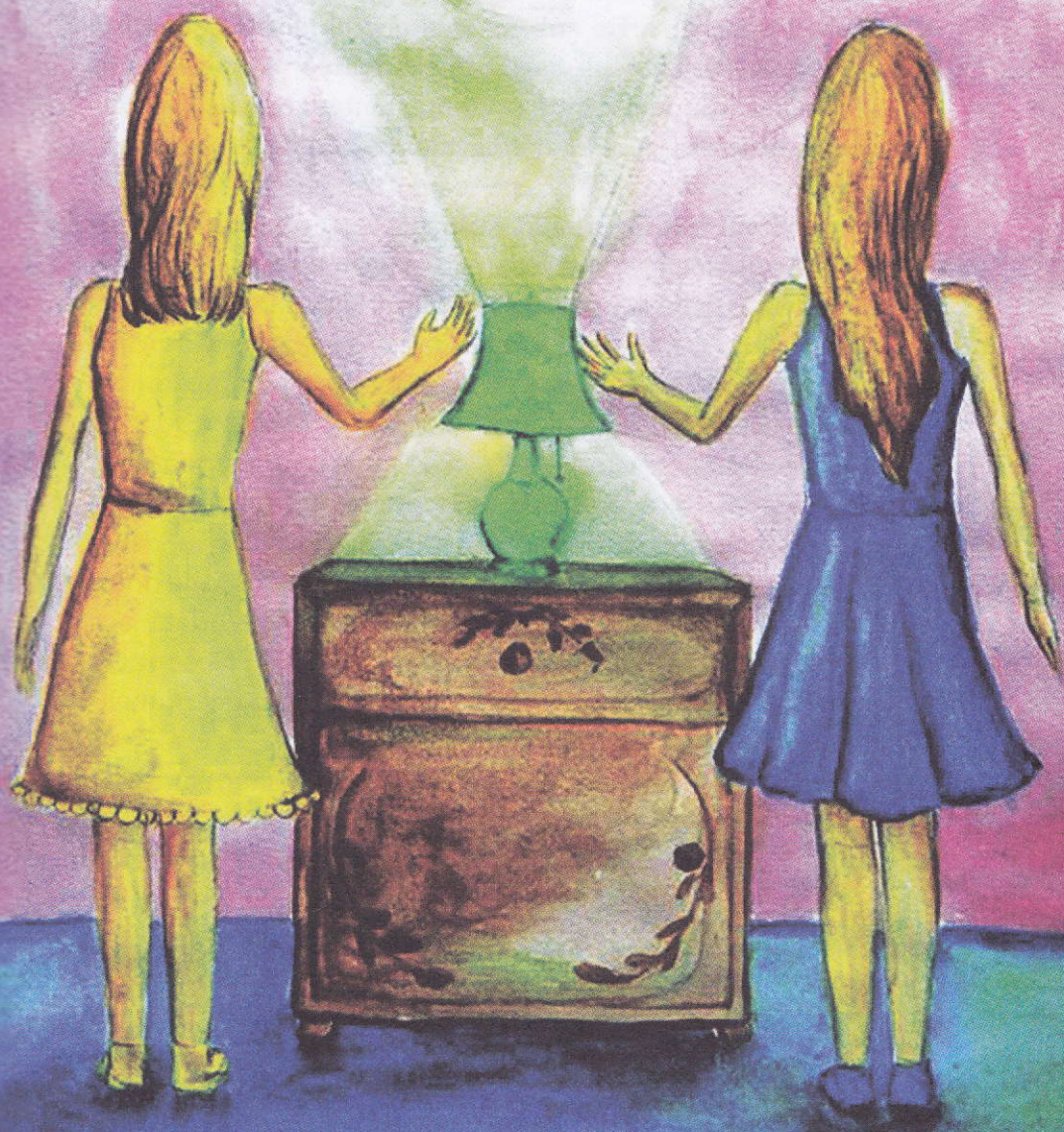
Cu mult timp în urmă, culorile nu existau. Creierul omului le proiecta pe diverse obiecte, dar ele nu se aflau acolo cu adevărat. În această lume de nonculori am trăit cu toții, până acum 13 ani.

Totul mergea așa de mii de ani, până când s-a întâmplat ceva și a intervenit în desfășurarea normală a acestui fenomen de *proiecție*. O stea s-a desprins de pe cer, a străbătut văzduhul cu o viteză incredibilă și a aterizat pe Pământ. Dar acea stea nu avea forma uneia obișnuite, ci era perfect sferică, argintie, ca un glob de cristal, și pe deasupra mai și strălucea. Oamenii au considerat-o o descoperire importantă și au expus-o într-un muzeu. A stat acolo vreme de câțiva ani, până când un angajat mai stângaci s-a împiedicat de o măsuță și s-a prăvălit peste suportul pe care stătea steaua. De îndată ce a atins podeaua, corpul ceresc s-a spart într-un milion de bucățele. Atunci, cei din muzeu au constatat că înăuntrul ei se afla o ființă: un bebeluș. Eram eu.

Curioasă, ca toți copiii mici, m-am uitat prin jur. Când am atins podeaua cu mâna, parchetul s-a făcut deodată

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

albastru. Aceasta a fost prima culoare adevărată. Apoi, a venit o doamnă și m-a dus într-o casă, să locuiesc cu ea.

Două zile mai târziu, o altă stea s-a desprins de pe cer, a aterizat prin tavanul casei și s-a prăvălit peste masă, făcând-o țândări. De sub un maldăr de lemne și cioburi s-a ivit un alt bebeluș, care a dat culoarea roșie celei mai apropiate scânduri. După o vreme, fenomenul s-a repetat, și doamna Mary (așa am aflat mai târziu că o cheamă pe doamna care avea grijă de noi) s-a pomenit cu un alt bebeluș pe cap, unul care făcea ca toate obiectele pe care le atingea să devină galbene. Cred că e de prisos să mai spun că noi trei am devenit de îndată cele mai bune prietene. Ne-am petrecut copilăria împreună, ca trei surori, cu doamna Mary, care ne era ca o mamă. Desigur, ea ne-a dat și nume: Căpșunica, Albăstrica și Floarea-Soarelui.

Într-o seară, pe când aveam vreo șapte ani, s-a întâmplat ceva. Eu voiam ca lampa de pe noptiera din dormitorul de oaspeți să fie albastră, așa că am atins-o. Dar Floarea-Soarelui voia să fie galbenă, și a atins-o și ea. Însă când cele două culori s-au îmbinat, lampa s-a făcut verde. De îndată, s-a desprins o altă stea ce conținea un bebeluș care făcea verzi toate obiectele pe care le atingea. De aceea, i-am dat numele Smaralda.

În urma acestei întâmplări, ne-am gândit să tot amestecăm culorile, creând altele noi. Însă am constatat că toate au pornit de la cele trei culori de bază : albastru, roșu, galben (care sunt cunoscute sub denumirea de culori primare). Când ne-am făcut destul de mari, doamna Mary ne-a dat spre adopție, dar nu înainte de a ne oferi niște mănuși din piele neagră, ca să nu mai putem colora obiecte din greșeală sau intenționat cât timp le purtam, ceea ce este bine, din moment ce nimeni în afară de familia noastră adoptivă nu

trebuie să afle că putem face asta. M-am obișnuit să port mănușile și sunt fericită că trăiesc într-o familie iubitoare.

Nu le duc mult timp dorul prietenelor mele, căci o dată pe lună ne vedem acasă la doamna Mary ca să discutăm despre noile noastre vieți. Doamna Mary ne reamintește mereu că e foarte mândră de noi fiindcă noi am colorat lumea, la propriu și la figurat.

Revenind în prezent, eu sunt la mine în cameră și mă uit la o fotografie cu mine, Căpșunica, Floarea-Soarelui, Smaralda, Violeta și multe alte prietene, iar în mijloc stă doamna Mary. Am pus bine acest *selfie*, cel mai recent, într-o cutie, ca să-mi amintesc mereu de timpul frumos petrecut împreună.

Mi-am dat seama că prefer pozele alb-negru, fiindcă din ele nu îți poți da seama de ceea ce simt uitându-te la nuanța ochilor mei. Culoarea lor e trăsătura care mă definește cel mai bine, iar faptul că am o legătură directă cu albastrul e un avantaj, dar uneori și un dezavantaj.

↑
povestitor

Andreea Bichir

13 ani, Galați

Colegiul Național „Vasile Alecsandri”

Profesor coordonator:

Daniela Angelica Nistor

Caut inspirația uitându-mă la soare, găsesc ideile privind stelele și îmi aștern creațiile la lumina lămpii de birou. Ascult muzică rock atunci când îmi caut „Sinele” și scriu povești când îl găsesc. Capul meu e mai tot timpul în nori, picioarele numai pe pământ nu-mi sunt. M-am apucat de scris dintr-o joacă. Cine știa că va ajunge să-mi placă așa mult? Cu siguranță, nu eu.

Un portret pătat cu magie

De obicei încerc să fiu exact așa cum sunt, dar, uneori, pretind că sunt altcineva, vreau să arăt altfel sau să mă cred mai bună decât sunt cu adevărat. De aceea, fotografiile mă ajută întotdeauna să mă redescopăr, bazându-mă strict pe propria mea înfățișare. Mai nou, în ton cu moda, îmi fac și eu *selfie-uri*.

Din punct de vedere tehnic, un *selfie* este un autoportret pe care-l poți face cu un *smartphone* sau cu un aparat de fotografiat. Pentru mine, un *selfie* înseamnă persoana mea așa cum e ea sau așa cum vreau eu să fie: pusă într-o lumină bună, amuzantă, autoironică, veselă, nostalgică sau visătoare.

Printre locurile mele preferate de făcut *selfie* se numără și școala. De ce? Pentru că este un loc plin de inspirație după ora de română, de simboluri după matematică, de frumusețe la sfârșitul orei de desen, de surprize după ora de fizică și, de ce nu, de animăluțe și plante la sfârșitul orei de biologie.

Însă niciodată nu am putut să-mi fac *selfie*-uri după ora de istorie. Ce ar fi însemnat ele? Că doar n-o să învie cavaleri, regi sau împărați pentru a apărea în fotografia mea. Mi se părea fără rost, dar am zis să încerc.

Astfel că, într-o zi de miercuri, după o oră plină de povești despre cuceririle lui Napoleon Bonaparte, am hotărât să-mi fac un *selfie* în fața clasei. Eram sigură că viitoarea fotografie nu va însemna aproape nimic, o făceam doar de dragul încercării (n-aveam nimic de pierdut).

Am zâmbit frumos, mi-am așezat ochelarii mai bine pe nas, mi-am aranjat coronița din păr și am apăsât butonul camerei foto. Imediat ce am văzut *selfie*-ul am avut o revelație asupra provenienței mele, adică a ISTORIEI chipului meu, a zâmbetului, a culorii ochilor, a ochelarilor... a tot ce mă definește în acea fotografie. Astfel mi-au venit în minte povești legate de ceea ce sunt eu cu adevărat. Le-am așternut pe foile unui carnețel alături de fotografie și le-am păstrat cu sfințenie. Am să vă împărtășesc în cele ce urmează câteva dintre capitolele preferate.

OCHII

Întotdeauna mi-a plăcut culoarea ochilor mei: o combinație de albastru și verde, în funcție de stare, atitudine, trăire. Când eram mică, ochii mei erau albaștri, un albastru intens cu care smulgeam zâmbete oricui mă vedea. Povestea ochilor mei am descoperit-o după o plimbare lungă pe malul Dunării:

A fost odată un rege care domnea peste un tărâm minunat, cu două lagune. Supușii regelui pescuiau zilnic somon

